

Pesti utca

– Anya! – kiált egy kamasz fiú a Duna-parti sétatéren édesanyja után.

A közelben csaknem minden nő visszafordul erre a szóra. Mind azt hitte, hogy ő utána kiáltanak.

Mennyi édesanya is van a világon.

•

Miklóska bőg az uszodában. Fél a víztől, ettől a hideg, ellenséges és veszedelmes elemtől. Először van itt. Még csak hároméves. De máris azt kívánják tőle, hogy leereszkedjék kötélén, mint valami bűvár. Vékonyka derekán úszóöv. Kétségbeesve kapálódzik ég és víz között, a levegőben, mint valami csapdába került halacska.

A felsőbb hatalom azonban – ezúttal az úszómester – nem ismer kegyelmet. Lassan, de kérlelhetetlenül engedi egyre lejjebb és lejjebb a kötélén. Miklóska egyre jobban üvölt.

Abban a pillanatban, amint vizet ér, hirtelen elhallgat. Mintha világéletében ezt csinálta volna, tempózni kezd, s lábacskaival is rugdossa a vizet.

Az uszoda egész közönsége tapsolni kezd. Megtapsolja a bátor mutatványt. Pedig Miklóska végső rémületében kezdett tempózni a vízben. Mire azonban kijön, mosolyog. Most már ő is elhiszi saját magáról, hogy hős és bátor.

•

A cserkésztaborozás idején egyik budapesti fürdőszolga hangszórón át ordítja végig a parton, hogy valakit keresnek. Egy idegen cserkészt. Majd a keresett nevét kiáltja, ahogy megtanították rá:

– Mister Jack Anderson, Amerika.

– Milyen pompásan beszél ez angolul – mondja a név hallatán száraz humorral egyik fürdőző angol fiú a társának.

•

A vásárcsarnok kapujában hatalmas szemeteskosár színig telve hulladékkal. Kora délután, amikor nemigen jár arrafelé vásárló, szép öregember kotorász nyugodt méltósággal a szemétben.

A behajigált virágokat szedi ki belőle, szálanként. Háncsot is talál eleget. A virágokat szépen kiigazítja, egybegyűjti, tetszetős, apró csokrokat köt belőle, tíz-tizenötöt. Estefelé aztán, az alkony homályában, amikor nem is látszik olyan nagyon, hogy milyen is az a virág, elindul a körutakra, a kávéházi tornácokra virágot árulni.

A csokrocskáit többnyire visszanyomják a kezébe a neki szánt néhány fillérrel együtt, de azért hajnalig mégiscsak túlad rajtuk.

Végtére is ő nem koldus, hanem utcai árus.

-i.

1933. augusztus 31., csütörtök, 6. old.

Pesti utca

Szanatórium falán az „ampelopszisz” viaszos levele, indája sebtapaszokkal van gondosan a falhoz lapítva. Szakszerű kezelés.

Este a kivilágított hentesbolt gőzölgő kirakatától néhány lépésnyire ágról-szakadt, toporonyos ember áll.

Bűvölnen, kimeresztett szemekkel nézi-nézi a kívánatos falatokat. Ott van a járda közepén, a forgatagban és nem mozdul. Kissé kiterjesztett karokkal, félig nyitott szájjal, merev tekintettel csak bámul, mint a kolbászok, disznófülek, sonkák holdkórosa. A járókelőkre ügyet sem vet. Mintha a világon sem volnának.

Annál inkább feltűnik ő az embereknek. Fájdalmas sóhaj szakad föl e keblekből ekkora éhség, ilyen mohó ennivágyás láttán. Harminc fillért nyomunk a markába. Ennyiért jóllakhat, ha egyébbel nem, friss töpörtyűvel.